

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 09, 2012

Nummer 9, 2012

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARN:2012:BX7942](#) 13-09-2012

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHLEE:2012:BX7964](#) 23-08-2012

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2012:BX7345](#) 14-08-2012

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARN:2012:BX7742](#) 26-07-2012

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARN:2012:BX7017](#) 12-07-2012

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHSGR:2012:BX0457](#) 20-06-2012

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2012:BW9156](#) 19-06-2012

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBBRE:2012:BX0865](#) 05-07-2012

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBZUT:2012:BX1213](#) 03-07-2012

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBMID:2012:BX8043](#) 14-03-2012

Uitspraken zonder ECLI

- onbekend -

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Kan de wetenschap van welke ouders het kind afstamt, hem tegen zijn wil worden opgedrongen?

In hoger beroep verzoeken de appellanten te verklaren voor recht dat zij de biologische ouders zijn van de minderjarige, te bepalen dat er een DNA onderzoek tot vaststelling van hun biologische ouderschap zal plaatsvinden waaraan het kind en de adoptiefouders hun medewerking zullen moeten verlenen, te verklaren voor recht dat er tussen appellanten en de minderjarige family-life in de zin van artikel 8 EVRM bestaat, te bepalen dat er een informatieregeling wordt vastgesteld en te bepalen dat de kosten van de deskundige ten laste van 's Rijks kas zullen worden gebracht. Zij stellen dat de minderjarige hun zoon is die in maart 1999 is ontvoerd door middel van een valse/vervalste verklaring en is afgestaan voor adoptie.

Uit het psychologisch onderzoek van de door de rechtbank benoemde deskundige is naar voren gekomen dat de minderjarige in staat is om de beslissing te nemen geen materiaal af te staan voor DNA onderzoek. Op dit moment is in het leven van de minderjarige geen plaats voor eventuele geboorteouders. Volgens de deskundige kan de minderjarige de gevolgen van een DNA onderzoek en een eventuele positieve match niet overzien en zal hij de gevolgen daarvan ook niet aankunnen. Dit hangt direct en rechtstreeks samen met de druk die de minderjarige heeft ervaren en ervaart van appellanten en zijn vrees voor contact, bezoek en claims. In hoger beroep heeft de bijzondere curator medegedeeld dat de minderjarige nog altijd vreest dat appellanten meer van hem willen dan de zekerheid dat zij zijn biologische ouders zijn en hij hun biologische zoon.

Het hof stelt voorop dat binnen de Nederlandse (afstammings)wetgeving geen wettelijke voorziening bestaat op grond waarvan het biologische ouderschap kan worden vastgesteld. Deze grondslag kan ook niet worden gevonden in de beginselen van de Nederlandse afstammingswetgeving en de artikelen 8 EVRM en 3 IVRK. Artikel 7 van het verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1998 omvat het recht van een kind om te weten van welke ouders het afstamt. Aan dit recht is echter niet spiegelbeeldig een algemeen recht verbonden van een ouder om te weten dat een kind van hem of haar afstamt c.q. dat hij of zij inderdaad de (biologische) ouder is van het kind. Evenmin kan het kind door de mogelijke

biologische ouder dan wel een andere derde worden gedwongen gebruik te maken van het hem toekomende recht om te weten wie zijn biologische ouders zijn. De wetenschap van welke ouder het afstamt, kan het kind niet tegen zijn wil worden opgedrongen. Het feit dat mogelijk sprake is van kinderroof en een (illegale) inter-landelijke adoptie maakt het oordeel van het hof niet anders. Het verzoek om vast te stellen dat de appellanten de biologische ouders zijn van de minderjarige dan wel de op dat punt verzochte verklaring voor recht kan dan ook niet worden toegewezen nu het verzoek wettelijke grondslag ontbeert.

Het verzoek om een omgangs- en/of informatieregeling vast te stellen vindt volgens het hof op zichzelf voldoende grondslag in artikel 8 EVRM, alsmede artikel 1:377a BW. Ditzelfde geldt voor het verzoek om een verklaring voor recht te geven omtrent het bestaan van family-life. Het hof overweegt te dien aanzien dat, indien de minderjarige en de zoon van appellanten dezelfde persoon zouden zijn, zou sprake zijn van een family-life c.q. een nauwe persoonlijke betrekking. Dat de twee kinderen dezelfde persoon zijn is echter niet komen vast te staan. Of family life c.q. een nauwe persoonlijke betrekking heeft bestaan kan dan ook slechts indirect worden bewezen namelijk door het door middel van een DNA onderzoek te leveren bewijs dat de kinderen een en dezelfde persoon zijn. Het gaat volgens het hof te ver om in het kader van een verzoek om een verklaring voor recht omtrent het al dan niet bestaan van family life een deskundigenonderzoek op te dragen. Artikel 8 EVRM gaat niet zo ver. Dit geldt te meer nu artikel 8 EVRM geen rechtstreekse en wettelijke grondslag biedt voor een verzoek om het (biologisch) ouderschap vast te (laten) stellen door middel van een DNA onderzoek. Overigens zou het hof bij een eventuele inhoudelijke beoordeling van het verzoek tot vaststelling van de informatieregeling doorslaggevende betekenis toekennen aan de beslissing van de minderjarige om geen contact te willen met appellanten. De minderjarige heeft volgens het hof de leeftijd dat doorslaggevende betekenis dient toe te komen aan zijn ernstige bezwaren tegen het verstrekken van informatie omtrent zijn persoon. Het verzoek om een omgangs- en informatieregeling vast te stellen wijst het hof, op grond van het voorgaande, af evenals een verzoek een verklaring voor recht te geven omtrent het bestaan van family-life. Het verzoek van de adoptiefouders op dit punt wordt eveneens afgewezen. Het hof brengt de kosten van de deskundige ten laste van 's Rijks kas en compenseert de proceskosten in hoger beroep in die zin dat ieder van partijen hun eigen kosten draagt.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-09-2012

ECLI: ECLI:NL:GHARN:2012:BX7942

Zaaknummer: 200.088.239/01

Wetsartikelen: 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Godsdienstige overtuiging in relatie tot machtiging uithuisplaatsing

De Raad voor de Kinderbescherming komt in beroep van de beschikking van de rechtbank waarbij het verzoek van de Raad om een machtiging tot uithuisplaatsing in een voorziening voor pleegzorg van de minderjarige is afgewezen.

Het hof is anders dan de kinderrechtster van oordeel dat voldoende grond bestaat voor verlening van de verzochte machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige. Het stelt voorop dat de drie andere kinderen van de ouders ernstig in hun ontwikkeling zijn beschadigd in de opvoedingssituatie bij de ouders. Er moet ernstig worden gevreesd dat de ouders de minderjarige ook niet de verzorging en opvoeding (waaronder veilige hechting) kunnen bieden. Het hof heeft er geen vertrouwen in dat hulpverlening in de thuissituatie voldoende zal zijn om die ontwikkelingsbedreiging af te wenden. Er is bij de ouders sprake van een gesloten gezinssysteem waarin hulpverlening zeer moeilijk ingang kan vinden. Er heeft zich de afgelopen jaren een patroon afgetekend waarbij de ouders de noodzakelijke hulp voor de kinderen weigeren en op belangrijke momenten beslissingen nemen die tegen de belangen van de kinderen indruisen. De ouders zijn meerdere keren met de kinderen naar het buitenland gevlucht/vertrokken ondanks dat sprake was van een ondertoezichtstelling en/of uithuisplaatsing. Voor zover de ouders zich daarbij beroepen op hun godsdienstige overtuiging overweegt het hof dat het de ouders weliswaar vrij staat om naar eigen inzicht invulling te geven aan hun godsdienstige overtuiging, maar dat die vrijheid zijn grens vindt in de bescherming van de gezondheid van de kinderen, mede gelet op het bepaalde in artikel 9 lid 2 EVRM. Er is bovendien nog altijd strijd tussen de ouders en BJZ. Het hof acht ten slotte van belang dat de stukken belangrijke aanwijzingen bevatten voor het bestaan van psychiatrische problematiek bij de ouders. Gezien het voorgaande vernietigt het hof de beschikking van de rechtbank en verleent alsnog de verzochte machtiging tot uithuisplaatsing.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 23-08-2012

ECLI: ECLI:NL:GHLEE:2012:BX7964

Zaaknummer: 200.111.586

Wetsartikelen: 1:261 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Is vader belanghebbende in de beroepsprocedure van moeder betrekking hebbende op haar ontheffing van het gezag?

De Rechtbank Middelburg heeft bij beschikking de vader en de moeder uit het ouderlijk gezag ontheven met benoeming van de Stichting Bureau Jeugdzorg tot voogd.

De moeder komt in beroep van deze beschikking en verzoekt alsnog het verzoek van de raad tot ontheffing van de moeder van het ouderlijk gezag over de minderjarige af te wijzen. Bij als verweerschrift aangeduide brief verzoekt de vader het beroep van de moeder niet-ontvankelijk te verklaren dan wel af te wijzen, heeft hij incidenteel appel ingesteld en verzoekt de bestreden beschikking te vernietigen met betrekking tot zijn ontheffing van het ouderlijk gezag over de na te noemen minderjarige. Zowel de moeder als de Stichting Bureau Jeugdzorg Flevoland verzoeken de vader niet-ontvankelijk te verklaren.

Het hof overweegt ambtshalve te moeten beoordelen of de vader als belanghebbende dient te worden aangemerkt in de hoger beroepsprocedure van de moeder en of – in verband daarmee – de vader ontvankelijk is in zijn verzoek in incidenteel appel. Het hof stelt voorop dat het alleen belanghebbenden vrijstaat om een verweerschrift in te dienen. De vader heeft in hoger beroep een verweerschrift ingediend tegen het beroepschrift van de moeder waarin zij appelleert tegen háár ontheffing van het ouderlijk gezag over de minderjarige. In een procedure als de onderhavige moet onder belanghebbende worden verstaan degene op wiens rechten of verplichtingen de zaak rechtstreeks betrekking heeft. Als belanghebbenden in de zin van artikel 798 lid 1 Rv bij een maatregel betreffende het ouderlijk gezag als de onderhavige kunnen naar het oordeel van het hof slechts worden aangemerkt de met gezag belaste ouder(s) en een ander die het minderjarige kind als behorende tot zijn gezin verzorgt en opvoedt en het kind zelf, mits dit kind twaalf jaar of ouder is (HR 21 mei 2010, LJN BL7043 en HR 28 oktober 2011, LJN BR5084 ten aanzien van de machtiging tot uithuisplaatsing als bedoeld in art. 1:261 BW). Vaststaat dat de vader bij de uitvoerbaar bij voorraad verklaarde bestreden beschikking is ontheven van het ouderlijk gezag over de minderjarige. Het hof is van oordeel dat, nu de vader niet meer met het gezag over de minderjarige is belast en de minderjarige evenmin door de vader wordt verzorgd en opgevoed als een kind behorende tot zijn gezin, de vader niet (meer) is aan te merken als belanghebbende in de zin van artikel 798

lid 1 Rv. Dit brengt met zich dat de vader geen verweerschrift kon indienen en dientengevolge evenmin bij wege van incidenteel appel vernietiging van de bestreden beschikking kon vragen voor wat betreft de ontheffing van de vader van het ouderlijk gezag. Voor zover het incidenteel appel heeft te gelden als een (verkapt) principaal appel tegen de ontheffing van de vader van het ouderlijk gezag over de minderjarige constateert het hof dat het incidenteel appel van de vader waarin hij de ontheffing van zijn ouderlijk gezag over de minderjarige aanvecht pas op 8 juni 2012 is binnengekomen ter griffie van het hof, derhalve na het verstrijken van de beroepstermijn (art. 806 lid 1 sub a Rv). Het hof verklaart de vader niet-ontvankelijk in het door hem ingestelde incidenteel appel.

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank daar waar het de ontheffing van de moeder van het gezag betreft.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 14-08-2012

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2012:BX7345

Zaaknummer: HV 200.106.916/01

Wetsartikelen: 798 Rv

RECHTSPRAAK

Wijziging geslachtsnaam kind

Uit de relatie van verzoekers is een kind geboren. De vader heeft het kind erkend. De moeder is van rechtswege alleen belast met het gezag. De vader heeft voor de geboorte van het kind zijn geslachtsnaam gewijzigd. Bij wijze van latere vermelding is op de geboorteakte van het kind vervolgens ambtshalve zijn geslachtsnaam verbeterd in de nieuwe geslachtsnaam van de vader. Naar aanleiding van een verzoek van de Officier van Justitie om de ambtelijke doorhaling te gelasten van de latere vermelding heeft de rechtbank verbetering van de akte gelast in die zin dat de nieuwe geslachtsnaam wordt doorgehaald. De ouders komen in beroep van deze beslissing.

Het hof overweegt dat op grond van artikel 1:7 lid 3 BW een wijziging of vaststelling van de geslachtsnaam door de Koning geen invloed heeft op de geslachtsnaam van de kinderen van de betrokken persoon die voor de datum van het besluit meerderjarig zijn geworden of die niet onder zijn gezag staan. Volgens de memorie van toelichting is de zinsnede 'of die niet onder zijn gezag staan' ingevoerd omdat de regel dat minderjarige kinderen van rechtswege delen in de wijziging van de geslachtsnaam van de vader in de praktijk problemen geeft indien het kinderen betreft die na de ontbinding van het huwelijk van hun ouders door echtscheiding onder voogdij van hun moeder staan. De situatie van verzoekers verschilt echter aanzienlijk van de situatie die de wetgever blijkens de memorie van toelichting voor ogen stond. Ten tijde van de wijziging van zijn geslachtsnaam had de vader niet het gezag over het kind aangezien een verzoek aan de griffier van de rechtbank om het gezamenlijk gezag van de verzoekers aan te tekenen in het gezagsregister alleen mogelijk is op het moment dat het kind geboren is. Weliswaar hadden verzoekers dit verzoek ook nog niet gedaan ten tijde van de mondelinge behandeling maar de reden daarvoor is, zoals zij onbetwist hebben gesteld, dat zij op dit punt door de ambtenaar van de burgerlijke stand onjuist zijn voorgelicht. Deze ongelukkige ambtelijke fout leidt ertoe dat bij toewijzing van het verzoek van de Officier van Justitie het kind een andere geslachtsnaam zou hebben dan de verzoekers van wie hij afstamt. De afstamming zou niet kenbaar zijn waardoor in het maatschappelijke verkeer verwarring zou kunnen ontstaan. De verzoekers zullen steeds uitleg moeten geven over het (niet vrijwillig gekozen) verschil in geslachtsnamen. Daarnaast zullen de eventuele volgende kinderen van

verzoekers in de toekomst wel de nieuwe geslachtsnaam van de vader verkrijgen zodat het kind ook in dat opzicht een ongewenste uitzonderingspositie verkrijgt binnen het gezin. Onverkorte toepassing van de uitzonderingsregel van artikel 1:7 lid 3 BW leidt in dit geval tot de situatie die door de wetgever kennelijk niet beoogd is. Gelet op het voorgaande wijst het hof het verzoek van de Officier van Justitie in eerste aanleg alsnog af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 26-07-2012

ECLI: ECLI:NL:GHARN:2012:BX7742

Zaaknummer: 200.104.375

Wetsartikelen: 1:7 lid 3 BW

RECHTSPRAAK

Lotsverbondenheid en alimentatieplicht

Partijen zijn gehuwd geweest. De man verzoekt het hof de door hem aan de vrouw te betalen bijdrage in de kosten van haar levensonderhoud met ingang van 1 juni 2009 te beëindigen nu sprake is van zodanig grievend gedrag van de vrouw jegens hem dat de lotsverbondenheid tussen partijen is komen te vervallen. Volgens de man vertelt de vrouw sinds 2002 stelselmatig ernstige leugens over hem. Zo zou hij opdracht hebben gegeven de vrouw te achtervolgen, haar hebben geprobeerd te wurgen, de vrouw en de kinderen te hebben gedrogeerd en afgeluisterd en vermoorde katten voor de deur van de vrouw en de kinderen te hebben gelegd. Daarnaast zou de man lid zijn van een sekte die betrokken bij kinder- en drugshandel, seks hebben gehad met prostituees, een hond en een lijk, patiënten seksueel hebben misbruikt, en een gedurende vijf maanden zwangere vriendin illegaal hebben geaborteerd en diverse buitenechtelijke kinderen hebben verwekt.

De vrouw erkent de door de man genoemde zaken verteld te hebben aan de Raad voor de Kinderbescherming, de Stichting Bureau Jeugdzorg en de huisarts. Zij betwist dat zij overige derden zoals de makelaar, de kinderen en collega's en vrienden van de man heeft ingelicht.

Na een aanbod van de man daartoe, heeft het hof de man toegelaten tot het bewijs van zijn stelling dat de vrouw de beschuldigingen ook heeft geuit aan andere derden.

Het hof overweegt vervolgens dat bij de beoordeling van de vraag of aan de gewezen echtgenoot een uitkering voor het levensonderhoud moet worden toegekend en zo ja, tot welk bedrag, rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval. Hieronder zijn ook te verstaan niet-financiële factoren, zoals gedragingen van de onderhoud verzoekende echtgenoot. Daarbij geldt als criterium of er feiten en omstandigheden zijn, in verband waarmee van een gewezen echtgenoot in redelijkheid niet of niet ten volle kan worden gevergd tot levensonderhoud van de ander bij te dragen. Niet het wangedrag op zichzelf, maar het bij dusdanig gedrag vorderen van steun, levert in dat geval een zo kwetsende bejegening van de aangesprokene op, dat vanwege het laatste betaling van onderhoud moreel niet of niet ten volle kan worden gevergd. De lotsverbondenheid is één van de voornaamste gronden voor de alimentatieplicht.

Vast staat dat de vrouw ernstige beschuldigingen aan het adres van de man heeft geuit, de Raad voor de Kinderbescherming, Bureau Jeugdzorg en de huisarts. Op basis van de getuigenverklaringen is voorts vast komen te staan dat de vrouw een relevant deel van de beschuldigingen ook heeft geuit aan een psychiater waarmee partijen onder meer in aanwezigheid van de kinderen gesprekken hebben gevoerd. Aannemelijk is dat de kinderen getuige zijn geweest van deze beschuldigingen. Onbestreden is voorts dat de man lijdt aan een post-traumatische stressstoornis. Aannemelijk is verder dat het ontbreken van enig contact tussen de man en de kinderen niet los kan worden gezien van de beschuldigingen door de vrouw. Mede gelet op het extreme karakter van de beschuldigingen, kan naar het oordeel van het hof in de gegeven omstandigheden in redelijk niet van de man worden gevergd dat hij nog langer een bijdrage levert in de levensonderhoud van de vrouw. Dit zou alleen anders kunnen zijn indien de beschuldigingen terecht zijn. Dat de beschuldigingen geheel of ten dele op waarheid berusten, is echter niet komen vast te staan. De vrouw heeft ook niet aangeboden dat te bewijzen.

Het hof vernietigt vervolgens de beschikking van de rechtbank en bepaalt dat de verplichting van de man tot het leveren van een bijdrage in de kosten van het levensonderhoud van de vrouw is geëindigd op 1 juni 2009. De vrouw wordt veroordeeld in de kosten van de getuige. Voor het overige worden de proceskosten in eerste aanleg en in hoger beroep gecompenseerd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-07-2012

ECLI: ECLI:NL:GHARN:2012:BX7017

Zaaknummer: HV 200.077.900

Wetsartikelen: 1:157 lid BW

RECHTSPRAAK

Geen nihilstelling kinderalimentatie bij schuldsaneringsregeling

De man verzoekt de bij echtscheidingsconvenant overeengekomen onderhoudsbijdragen ten behoeve van zijn twee minderjarige kinderen te wijzigen en nader vast te stellen op nihil. De man stelt dat sprake is van een zodanige wijziging van omstandigheden, dat de overeengekomen onderhoudsbijdragen van € 205,41 per maand per kind, niet langer aan de wettelijke maatstaven voldoen. Die wijziging van omstandigheden is daarin gelegen dat de man is toegelaten tot de wettelijke schuldsaneringsregeling en dat de rechter-commissaris geen aanleiding ziet om het vrij te laten bedrag te verhogen met de kinderalimentatie. De vrouw kan zich niet verenigen met het verzoek van de man en stelt zich aldus op het standpunt dat het verzoek van de man dient te worden afgewezen.

De rechter-commissaris kan, rekening houdend met de bijzondere omstandigheden van het geval, op grond van artikel 295, derde lid, Faillissementswet, het vrij te laten bedrag verhogen met de kinderalimentatie. Het enkele feit dat de rechter-commissaris daarvoor geen grond ziet, brengt niet zonder meer een nihilstelling van de kinderalimentatie met zich. De rechtbank acht in het onderhavige geval -in tegenstelling tot hetgeen de man aanvoert - bijzondere omstandigheden aanwezig die aan een nihilstelling in de weg staan. Bij de berekening van het vrij te laten bedrag is, naar het oordeel van de rechtbank, abusievelijk rekening gehouden met 90% van de toepasselijke bijstandsnorm voor een gezin. Dat de man samenwoont met zijn nieuwe partner en haar kind uit een eerdere relatie, impliceert nog niet dat hij ook onderhoudsplichtig is voor beiden. Bij de berekening van de draagkracht van de man kan slechts rekening gehouden worden met de kosten voor levensonderhoud van een nieuwe partner, indien aannemelijk is gemaakt dat zij niet in staat is om in haar eigen levensonderhoud en dat van haarkind te voorzien. Van een dergelijke situatie is naar het oordeel van de rechtbank geen sprake. Hierdoor ontvangt de man maandelijks € 360,90 meer, dan wanneer hij wel als een alleenstaande zou zijn aangemerkt. Dit bedrag dient, aldus de rechtbank, gelet op het bepaalde in artikel 1:400, eerste lid BW, te worden aangewend voor betaling van kinderalimentatie. Dat de schulden, die tot toelating tot de wettelijke schuldsaneringsregeling hebben geleid, zijn ontstaan na beëindiging van de samenwoning tussen de man en de vrouw en dat de man bij het ontstaan van die schulden in enige mate

verwijtbaar heeft gehandeld, weegt de rechtbank eveneens mee. Gelet op vorenstaande overwegingen, oordeelt de rechtbank dat van een nihilstelling geen sprake kan zijn.

Nu sprake is van een schuldsaneringsregeling, ziet de rechtbank wel aanleiding, de bij echtscheidingsconvenant overeengekomen onderhoudsbijdragen te wijzigen en voor de duur van de schuldsaneringsregeling vast te stellen op € 136,- per maand per kind, zijnde het bedrag dat de man recht geeft op persoonsgebonden aftrek.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 05-07-2012

ECLI: ECLI:NL:RBBRE:2012:BX0865

Zaaknummer: 244721 FA RK 12-301

RECHTSPRAAK

Het recht op inzage en afschrift van stukken doet een beroep op het creatieve vermogen van de kinderrechter

Na de echtscheiding blijven beide ouders van rechtswege belast met het gezamenlijk ouderlijk gezag over hun twee minderjarige kinderen. Kort daarna gaat het mis. Beide kinderen worden onder toezicht gesteld en niet veel later ook uit huis geplaatst. De Raad voor de Kinderbescherming (hierna: de raad) acht verderstrekkende maatregelen geboden en verzoekt de rechtbank om de moeder te ontheffen van haar ouderlijk gezag over beide minderjarigen. De raad baseert zijn verzoek grotendeels op een rapportage van het Ambulatorium Ottho Gerhard Heldring te Zetten (hierna: het Ambulatorium). Overeengekomen was dat beide ouders een aangepast rapport zouden ontvangen van het Ambulatorium, waarin het deel dat betrekking heeft op de andere ouder was weggelaten. De raad heeft echter wel het volledige rapport ontvangen. De moeder stelt zich nu op het standpunt dat het verzoek van de raad niet inhoudelijk behandeld kan worden zolang zij niet over het volledige rapport beschikt. De vader verzet zich daar uitdrukkelijk tegen door zich te beroepen op zijn recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer.

In beginsel heeft iedere belanghebbende, overeenkomstig het bepaalde in artikel 290, eerste lid Rv, recht op inzage en afschrift van het verzoekschrift, de verweerschriften, de op de zaak betrekking hebbende bescheiden en de processen-verbaal. Voor familierechtelijke procedures schrijft artikel 800, eerste lid Rv zelfs voor dat aan de belanghebbenden een afschrift van het verzoekschrift en de daarbij behorende bescheiden wordt toegezonden. Op grond van artikel 811, tweede lid Rv juncto artikel 10, tweede lid, onder e en g van de Wet openbaarheid van bestuur, lijdt het vorenstaande slechts uitzondering indien:

het verstrekken van informatie niet opweegt tegen de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van een belanghebbende; of daarmee een onevenredige bevoordeling of benadeling van bij de zaak betrokken natuurlijke personen, rechtspersonen of derden kan worden voorkomen.

Van een onevenredige bevoordeling of benadeling is, naar het oordeel van de rechtbank, in ieder geval geen sprake. De rechtbank maakt vervolgens een belangenafweging tussen het zwaarwegende procesbelang van de moeder enerzijds en het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van de vader anderzijds. Daarbij stelt de rechtbank voorop dat het procesbelang van de moeder niet nader geconcretiseerd behoeft te worden, omdat de wet het recht op inzage en afschrift van de stukken als uitgangspunt neemt. Daarnaast overweegt de rechtbank dat het verzoek van de raad slechts verstreckende gevolgen heeft voor de moeder, die diep ingrijpen in haar persoonlijke levenssfeer.

De rechtbank oordeelt dat in voldoende mate tegemoet wordt gekomen aan het zwaarwegende procesbelang van de moeder, indien het volledige rapport van het Ambulatorium, alleen wordt toegezonden aan de raadslieden van de vader en de moeder. Op deze wijze kan de raadsman van de moeder kennis nemen van het volledige rapport en op basis daarvan een processtrategie bepalen en wordt voorkomen dat de moeder over alle informatie beschikt. Het belang van de vader bij eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer is daarmee eveneens gewaarborgd. De rechtbank weigert derhalve verstrekking van een afschrift van het volledige rapport aan de moeder.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 03-07-2012

ECLI: ECLI:NL:RBZUT:2012:BX1213

Zaaknummer: 129637 FA RK 12-701

RECHTSPRAAK

Is de rechter gebonden aan de tussen de partijen overeengekomen kinderalimentatie?

Tussen partijen bestaat geschil omtrent de door de man te betalen bijdrage in de kosten van de verzorging en opvoeding van de minderjarige. De vrouw verzoekt het hof de bestreden echtscheidingsbeschikking te vernietigen en primair te bepalen dat de door de man verschuldigde kinderalimentatie vanaf de datum van inschrijving van de echtscheidingsbeschikking € 476 per maand zal bedragen, zoals partijen dit in het ouderschapsplan zijn overeengekomen en subsidiair de door de man verschuldigde kinderalimentatie vanaf de datum van de inschrijving van de echtscheidingbeschikking te bepalen op een in redelijkheid vast te stellen bedrag. De vrouw stelt zich op het standpunt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de man ten aanzien van de kinderalimentatie niet gehouden kan worden aan naleving van het ouderschapsplan.

Het hof oordeelt dat de rechter die op grond van artikel 1:406 BW het bedrag bepaalt dat de onderhoudsplichtige ouder ten behoeve van de kinderen aan kinderalimentatie zal moeten uitkeren, daaromtrent zelfstandig oordeelt, met inachtneming van de wettelijke maatstaven, zonder gebonden te zijn aan wat de ouders onderling met betrekking tot dit punt zijn overeengekomen (Hoge Raad 24 november 1972, LJN: AC5276). Gelet hierop is het hof van oordeel dat het niet gebonden is aan hetgeen partijen ter zake de kinderalimentatie zijn overeengekomen in het ouderschapsplan en beoordeelt het hof zelfstandig welk bedrag de man aan kinderalimentatie verschuldigd is. Na vaststelling van de behoefte van de minderjarige en een beoordeling van de draagkracht van partijen, vernietigt het hof de bestreden beschikking en stelt de door de man aan de vrouw te betalen bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van de minderjarige vast op de berekende bedragen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 20-06-2012

ECLI: ECLI:NL:GHSGR:2012:BX0457

Zaaknummer: 200.101.795/01

Wetsartikelen: 1:406 BW

RECHTSPRAAK

Wat is de reikwijdte van artikel 236 RV?

Bij het echtscheidingsconvenant van 5 maart 2009 zijn partijen een regeling overeengekomen ten aanzien van de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap. In de echtscheidingsbeschikking van 8 april 2009 is bepaald dat de onderlinge vermogensrechtelijke regeling uit het convenant als in de echtscheidingsbeschikking opgenomen wordt beschouwd. Na inschrijving van de echtscheidingsbeschikking heeft de man de vrouw aangeschreven tot voldoening van de helft van de huwelijkse schulden die aanzienlijk bleken te zijn. De vrouw weigerde aan de sommatie van de man te voldoen omdat die schulden op naam van de man stonden en naar haar mening op grond van artikel IV.4 van het convenant voor rekening van de man kwamen.

In de vervolgens door de man aanhangig gemaakte procedure vordert hij vernietiging van de tussen partijen bij echtscheidingsconvenant overeengekomen verdeling van hun huwelijksgoederengemeenschap op grond van dwaling ingevolge art. 3:196 BW en subsidiair op grond van artikel 6:248 BW. Tevens vordert hij vaststelling van de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap.

De rechtbank verklaarde de man niet-ontvankelijk in zijn vorderingen, overwegende dat de man geen belang heeft bij zijn vordering, aangezien partijen bij vernietiging van de overeenkomst nog steeds gebonden zouden zijn aan de inhoud van de beschikking waarbij de verdeling is vastgesteld overeenkomstig de inhoud van het convenant.

Het hof oordeelt dat, indien de rechter in een echtscheidingsbeschikking bepaalt dat de onderlinge vermogensrechtelijke regeling die partijen in een convenant hebben vastgelegd, als in de beschikking opgenomen wordt beschouwd, in beginsel moet worden aangenomen dat die veroordeling geen verdere strekking heeft dan om partijen een executoriale titel te verschaffen teneinde de nakoming van de overeenkomst in rechte af te dwingen. Het feit dat de echtscheidingsbeschikking gezag van gewijsde heeft gekregen, betekent echter niet dat na vernietiging van de regeling uit het convenant, de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap niet meer door de rechter kan worden vastgesteld. Artikel 236 Rv. ziet in zoverre niet op de “als opgenomen beschouwde” onderlinge

vermogensrechtelijke regeling uit het convenant. Het hof verklaart de man dan ook ontvankelijk in zijn vorderingen, maar wijst de vorderingen van de man af. Het hof overweegt daartoe dat een beroep op dwaling niet aan de orde is indien de benadeelde de toedeling te zijnen bate en schade heeft aanvaard. Nu daarvan sprake is, is de man gebonden aan het convenant. De man heeft volgens het hof onvoldoende gesteld en aannemelijk gemaakt om tot het oordeel te kunnen komen dat hij, ondanks het feit dat hij afstand van het recht op vernietiging heeft gedaan, toch een succesvol beroep op vernietiging kan doen.

Zo stelt de man weliswaar de Nederlandse taal niet goed machtig te zijn en niet te hebben begrepen dat in het echtscheidingsconvenant de schulden zijn toebedeeld aan degene te wiens naam deze zijn gesteld. Gebleken is echter dat partijen Duits hebben gesproken met de advocaat die het convenant heeft opgesteld, aangezien de man van Duitse origine is. Bovendien heeft de man er blijk van gegeven de Nederlands taal goed te begrijpen. De stelling van de man dat hij niet bekend was met het bestaan, de hoogte en de tenaamstelling van de schulden, acht het hof onaannemelijk, gelet op het feit dat alle schulden op zijn naam stonden en hij daarvoor aanschrijvingen en aanmaningen kreeg. De stelling van de man dat de verdeling uit het convenant naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is aangezien de verdeling zeer nadelig voor hem is, verwerpt het hof, nu tot de huwelijksgemeenschap ook goederen behoorden met een behoorlijke waarde die niet in het convenant beschreven zijn, maar die de man na het huwelijk heeft verkocht. Bovendien is omtrent de werkelijke waarde van bepaalde goederen door de man onvoldoende gesteld.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 19-06-2012

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2012:BW9156

Zaaknummer: HD 200.091.816

Wetsartikelen: 236 RV

RECHTSPRAAK

Doorbreking van het wettelijk stelsel op grond van artikel 8 EVRM. Niet de juridische vader, maar de biologische vader is onderhoudsplichtig

Gedurende het – inmiddels ontbonden – huwelijk van de vrouw hadden partijen een buitenechtelijke relatie. Uit deze relatie zijn twee kinderen geboren. De vrouw besluit de man aan te spreken tot betaling van kinderalimentatie voor beide minderjarige kinderen. De man kan zich niet verenigen met het verzoek van de vrouw. De man betwijfelt enerzijds of hij de biologische vader is van de minderjarigen, aangezien hij de minderjarigen niet mag erkennen van de vrouw. Anderzijds stelt de man zich op het standpunt dat de vrouw niet hem, maar haar ex-echtgenoot dient aan te spreken tot betaling van kinderalimentatie.

Nu de ex-echtgenoot van de vrouw gedurende het huwelijk in de Dominicaanse Republiek verbleef, staat vast dat de minderjarigen geboren zijn uit de affectieve relatie van partijen. De rechtbank oordeelt dat de man zijn biologisch vaderschap onvoldoende gemotiveerd heeft weersproken, temeer nu hij klaarblijkelijk wel de wens had om de minderjarigen te erkennen. Vooropgesteld wordt dat de verwekker van een kind, dat alleen een moeder heeft, onderhoudsplichtig is ten aanzien van dat kind (artikel 1:394 BW). Daarbij maakt de rechtbank de kanttekening dat een wettig kind, in beginsel, slechts jegens zijn wettige ouder aanspraak maakt op kinderalimentatie. Zolang de minderjarige een juridische vader heeft, maakt hij geen aanspraak op een onderhoudsbijdrage zijdens zijn biologische vader.

De vraag rijst of gronden aanwezig zijn voor doorbreking van het wettelijk stelsel, op grond van artikel 8 EVRM. Een minderjarige kan, ondanks de aanwezigheid van een juridische vader, onder omstandigheden, op grond van artikel 8 EVRM, tegenover zijn biologische vader aanspraak maken op kinderalimentatie, indien sprake is van family life. Een zodanige doorbreking van het wettelijke stelsel moet met name worden aangenomen indien de wettige vader niet in staat is om in het levensonderhoud van het kind te voorzien, of indien zulks op andere grond niet in rechte kan worden afgedwongen, dan wel dat van de moeder redelijkerwijs niet kan worden gevergd dat zij de wettige vader ter zake aanspreekt (HR 26 april 1996, NJ 1997, 119).

Omdat partijen gedurende vijf jaren een relatie hebben gehad en de minderjarigen de man beschouwden als hun vader, oordeelt de rechtbank dat sprake is van family life, in de zin van artikel 8 EVRM. Vaststaat dat de ex-echtgenoot van de vrouw nog nooit in Nederland is geweest en de minderjarigen nooit heeft ontmoet. Dit brengt de rechtbank tot het oordeel, dat van de vrouw redelijkerwijs niet gevergd kan worden dat zij haar ex-echtgenoot aanspreekt ter zake van kinderalimentatie. Onder voornoemde omstandigheden acht de rechtbank een doorbreking van het wettelijk stelsel, op grond van de positieve verplichting die voortvloeit uit artikel 8 EVRM, gerechtvaardigd. De minderjarige kinderen kunnen de man derhalve succesvol aanspreken ter verkrijging van kinderalimentatie. De rechtbank veroordeelt de man tot het voldoen van een maandelijkse onderhoudsbijdrage aan beide kinderen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 14-03-2012

ECLI: ECLI:NL:RBMID:2012:BX8043

Zaaknummer: 73439 / FA RK 10-751

Wetsartikelen: 1:394 BW en 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Vernietiging erkenning minderjarige door nieuwe partner. Verwekker mag het kind alsnog erkennen

De man is verwekker van de minderjarige. De vrouw geeft niet hem, maar haar nieuwe partner toestemming om de minderjarige te erkennen. De man verzoekt om vernietiging van die erkenning. Daarnaast verzoekt de man om vervangende toestemming tot erkenning van de minderjarige en om vaststelling van een omgangsregeling.

De rechtbank stelt voorop dat de verwekker die niet de juridische vader is, zich in beginsel niet kan beroepen op artikel 1:205 BW. Hij kan de erkenning door een ander slechts aantasten, indien de moeder de verwekker toestemming tot erkenning weigert en een ander wel toestemming tot erkenning verleent, enkel met het doel om de belangen van de verwekker te schaden (HR 18 september 1998, NJ 1999/480 en HR 12 november 2004, NJ 2005/248). Indien de verwekker niet, of niet tijdig, om vervangende toestemming van de rechter heeft kunnen verzoeken, geldt een minder strikte maatstaf. Alsdan dient onderzocht te worden of de moeder, met het oog op de onevenredigheid tussen haar eigen belangen en die van de verwekker en gelet op de belangen van het kind, in redelijkheid tot het verlenen van toestemming aan haar partner had kunnen komen. Omdat de nieuwe partner van de vrouw de minderjarige ruim vier maanden voor de geboorte heeft erkend, oordeelt de rechtbank dat de minder strikte maatstaf van toepassing is en dat de vrouw onvoldoende belang had bij het geven van toestemming tot erkenning aan haar partner. Bovendien wist de vrouw dat de man de minderjarige wilde erkennen en dat hij een rol in het leven van de minderjarige wilde vervullen. Bij de rechtbank leeft dan ook de overtuiging dat de vrouw de minderjarige door haar huidige partner heeft laten erkennen, met het enkele doel de man die mogelijkheid te ontnemen. Zij had haar partner in redelijkheid geen toestemming tot erkenning mogen geven.

De rechtbank kan vervangende toestemming tot erkenning verlenen, indien de man de verwekker is van het kind en de erkenning de belangen van de moeder, bij een ongestoorde verhouding met het kind, dan wel de belangen van het kind, niet schaadt (art. 1:204 lid 3 BW). Bij deze belangenafweging heeft als uitgangspunt te gelden dat zowel de verwekker als het kind recht hebben op erkenning van hun onderlinge familierechtelijke rechtsbetrekking. De rechtbank oordeelt dat de door de vrouw opgeworpen verweren onvoldoende aanleiding

geven om van het verlenen van vervangende toestemming tot erkenning af te zien en verleent de man toestemming de minderjarige te erkennen als zijn kind.

Datum uitspraak:

Zaaknummer: